



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2007, č. j. OAM-10-635/LE-07-07-2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2008, č. j. 1 Az 78/2007 - 11,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2008, č. j. 1 Az 78/2007 - 11, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora cit. rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku Městský soud v Praze věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze, a to s odkazem na § 7 odst. 7 s. ř. s. a na § 32 odst. 4 větu druhou zákona o azylu, neboť žalobce byl v den podání žaloby, tj. 7. 12. 2007, umístěn v přijímacím středisku v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha Ruzyně.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalovaný (dále také „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně odkázal na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

řízení. Konkrétně uvedl, že Městský soud v Praze nerozhodoval podle platné a účinné právní normy. Novela zákona o azylu, zákon č. 379/2007 Sb., nenabyla účinnosti dne 5. 12. 2007, jak uvádí ve svém usnesení Městský soud v Praze, ale až dne 21. 12. 2007, tedy dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů (čl. XIV. zákona č. 379/2007 Sb.). Dle čl. IV. citovaného zákona, nazvaného „Přechodné ustanovení“, *řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Toto ustanovení ale soud podle stěžovatele nerespektoval a v rozporu s ním své rozhodnutí o místní příslušnosti opřel o aplikaci ustanovení nového znění § 32 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatel považuje postup soudu za neodůvodnitelný a nerespektující zákon. Právní teorie přitom jednoznačně popisuje nutnost postupu podle účinné právní normy a stejně tak je nezpochybnitelná povinnost orgánu aplikujícího normu ověřit prostorovou, osobní a časovou působnost (účinnost) normy. Městský soud výše uvedené povinnosti podle stěžovatele nedostál, čímž se rovněž dostal do rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která s úpravou v přechodných ustanoveních spojuje řešení kolize mezi starou a novou právní úpravou (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Soud měl podle stěžovatelova názoru postupovat podle zákona o azylu ve znění účinném před 21. 12. 2007. V den podání žaloby, tj. 18. 12. 2007, se žalobce nacházel v přijímacím středisku pro žadatele o azyl tranzitního prostoru mezinárodního letiště Praha - Ruzyně, a místní příslušnost Městského soudu v Praze je proto podle názoru stěžovatele nezpochybnitelná.

[4] Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť ve věci jde o pochybení městského soudu, které mělo zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil, jeho zástupce pouze přípisem sdělil, že novela zákona o azylu (zákon č. 379/2007 Sb.) nabyla účinnosti až dnem 21. 12. 2007, a proto dle jeho názoru došlo k postoupení věci Krajskému soudu v Praze patrně omylem.

[6] Ke stěžovatelově argumentaci týkající se odůvodnění přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „Kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.“ V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele (Ministerstva vnitra).“ Trval-li by totiž Nejvyšší správní soud, jak se dále píše v citovaném rozsudku, striktně na podmínce, že případ přijatelnosti kasační

stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, „odmítal by veškeré kasační stížnosti podávané Ministerstvem vnitra z důvodu postupu krajského soudu v rozporu se zákonem, či ustálenou soudní judikaturou, jako nepřijatelné, neboť by neshledal dopad tohoto pochybení krajského soudu do hmotně-právního postavení Ministerstva vnitra. Takový přístup by dozajista nebyl žádoucí.“

[7] Stejně jako v citovaném rozhodnutí, tak i v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu, na kterou ve své kasační stížnosti odkazuje i stěžovatel (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, publ. pod č. 1349/2007 Sb. NSS; usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39). Jedná se o velmi závažné pochybení soudu při výkladu procesního práva; toto pochybení je způsobilé ovlivnit příslušnost soudu, kterému byla věc postoupena, věc rozhodnout. Současně meritorní rozhodnutí zdejšího soudu bude způsobilé sjednotit zjevně nejednotnou judikaturu krajských soudů při aplikaci intertemporálních norem procesních předpisů a bude působit též preventivně proti zjevným omylům při aplikaci problematiky intertemporality.

[8] Kasační stížnost byla tedy shledána přijatelnou.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížností uplatněného důvodu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Soud zároveň předesílá, že v daném případě postupoval ve shodě s rozhodnutím v obdobné právní věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Azs 65/2008 - 42).

[11] Dle § 32 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007, *k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu*. Naproti tomu podle § 32 odst. 4 zákona o azylu, po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb. účinné od 21. 12. 2007 (den vyhlášení zákona č. 379/2007 Sb., viz část dvanáctá, čl. XIV. zákona č. 379/2007 Sb.), platí, že *k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. K řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (žalobcem), který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (§ 73), je místně příslušný Krajský soud v Praze*. V přechodných ustanoveních části druhé zákona č. 379/2007 Sb. (čl. IV) je uvedeno, že řízení, která nebyla pravomocně skončena do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

[12] Řízení o žalobě v dané věci bylo zahájeno dne 18. 12. 2007, kdy byla žaloba doručena Městskému soudu v Praze (viz § 32 s. ř. s.), tedy před účinností zákona č. 379/2007 Sb. V souladu s výše uvedeným je tedy místně příslušným soudem Městský soud v Praze, a to dle § 32 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném do 20. 12. 2007. Tento závěr je plně ve shodě s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 10. 2007, č. j. Nad 13/2007 - 39, publ. pod č. 1458/2008 Sb. NSS, podle něhož „pro určení místní příslušnosti soudu

ve správním soudnictví jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení“.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze pochybil, pokud věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze podle § 7 odst. 7 s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro takový procesní postup, Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud posléze řízení zastaví, neboť žalobce podáním ze dne 17. 7. 2007 (opětovně pak ze dne 24. 10. 2008) vzal svou žalobu v plném rozsahu zpět.

[14] V novém rozhodnutí pak soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně

senátu